

Передплата

«РУСЛАНА» вносить:
в Австрії:

за пів рік 20 кор.
за рік 40 кор.
за чверть року 5 кор.
за місяць 1-70 кор.

За границю:

пів рік 16 рублів
або 36 франків
за рік 32 рублів
або 72 франків
поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАНА

«Виреш ми очі і душу ми виреш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска» — з Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділі і руских свят о 5^{1/2} год. пополудні.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Дзвонівського (Хорунжий). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає швидко на попереднє застереження. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошення звичайні приймаються по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надсілалім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесення по 30 сот. від стрічки.

Вражине з думи.

Перший парламент в Росії викликає велике заінтересоване в цілій Європі. Ріжні днівники приносять вивіди своїх кореспондентів у поодиноких послів. З тих уриваних розмов можна вже подекуди зложити собі вираз фізіогномії російської думи, хотяй она не є ще повна. Іменно вибрано до тепер 442 послів а всіх має бути 520, отже еще 78 послів мають вибрати Сибір і Степовий край, Кавказ і губернії варшавска та плоцка, в яких вибори що іно переводять ся.

Після пересвідчень ті 442 послів ділять ся, як доносить «Страна», ось як: Соціялісти 6, крайноліви 30, кадети 185, національні радикали 23, демократи 4, ліберали 27, — сі всі партії становлять лівицю з 275 послів. До центра належать народовці 31, умірковані 18, «союз 17 жовтня» 27, промисловець 1 — разом 77 послів; правиця числить 11 послів, а безпартійних є 75, між якими 72 селян — отже зближених до радикальних партій аграрників. Після заводів і станів дума складає ся: з хліборобів 121, ремісників 10, фабричних робітників 17, торговельників 14, фабрикантів 5, поміщиків 46, шляхоцких урядників 9, міських урядників 12, земських урядників 42, священників 12, чиновників 14, адвока-

тів 39, лікарів 16, інженерів 7, професорів унів. 16, професорів гімназ. 3, сільських учителів 14, днівників 11, незвісних занять 9. Що до розділу національностей, то згаданий днівник подає ось яку табелю:

Члени думи.

	Число послів	% послів	% населення
Росіяни разом з Українцями	336	76.0	78.3
Поляки	52	11.7	6.6
Жиди	14	3.2	3.5
Татари	11	2.5	2.0
Литовці	7	1.5	1.9
Башкири	2	0.5	1.7
Німці	4	0.9	1.4
Лотиші	6	1.4	1.3
Молдавани	2	0.5	1.3
Естонці	5	1.2	1.0
Чуваші	1	0.2	0.1
Болгари	1	0.2	0.1
Вірмени	1	0.2	0.1
Прочі	0	0.0	0.3
Всього	442	100.0	100.0

З процентового зіставлення після національностей послів виходить, що Поляки у відношеню до скількості своїх послів одержали в двох стілько послів, як інші народи, а се відношенє може еще і прибільшити ся по переведеню решти виборів. Пояснити дасть ся се

тим, що польских послів вибрано не тільки на етнографічних польских землях, але і на давних польских заборах, де еще тепер польска шляхта становить знатний елемент. Литва, Волинь, сегобична Україна зложили ся по трохи на се число польских послів, а навіть сторони, які ніколи не зазнали Польщі, як Бесарабія вибрала послів-Поляків, Петербург 1 (проф. Петражицкого), Казань 1, Архангельск 1.

В сей спосіб можна пояснити собі сю обставину, що на 52 послів-Поляків приступило до заснованя польского кола в Петербурзі тільки 27, отже більше-менше стілько, як процентово відповідає числу польского населеня; послів-Поляки з історичних заборів відповіли організаторам польского кола, що они зі згляду на населенє, яке їх вислало, мусять належати до окремого клубу, а послів з чужих сторін очевидно і не можуть думати про єдність з польским колом. Однак польскі послів, вишповні переважаю з лона національно-демократичної, вшепольской партії не обчислили ся з тими консеквенціями і ошоломлені своїм числом, виступили зараз на початку з рекламациєю історичних прав Польщі, ставлячи внесенє, щоби вже в адресі було зазначене домаганє приверненя «привислянському кравви» імени «польского Королівства» і наділеня вго автономією. Се висунанє польской справи на саме чо-

Що означає назва „Малороссія“?

(Конець).

Тепер простежимо вирази «Велика» і «Мала» Русь, в яких людска думка, закріплюючи образ людности в руских землях, передала в назвах ґрунтовні ознаки окремих частин Руси, назвавши одну Великою, а другу Малою.

Треба згадати, що вирази «великий» і «малий» були дуже розпросторені у древних народів, а за ними і у народів молодих, хоч теж давних. Древні грецкі історики знали, наприклад, Велику і Малу Скифію; в часи пізнійші стала відома Велика і Мала Сербія; і до багатьох інших земель, яких нема потреби тут наводити, приложені назви великий і малий. Слід лиш зазначити Малу Азію, до якої ми звернемось, зявляючи, що означає назва «Мала Русь». В давні часи слова малий і великий, приставлені до імен собствених, означали не те, що означають вони в наші дні, або сказати, в часи недавні. Тепер назви «Мала» — Буромка,

або що, означає справді мале село проти Буромки, яка уявляє ся великою поряд з малою. Мала Буромка в нашій шрикладі — село засноване пізнійше і через се менше своїм обсягом і людностию. Не так було, не так і думало ся в давну давнину. Коли древні греки одну землю звали «Великою» Скифією, а другу «Малою» Скифією, то вони визначали не тільки просторинь земель і численність людности в тих землях, а визначали ще й те, що одна земля по своїй людности суцільнійша, більш-менш одномаїтна проти другої землі з людностию перемішаною. Малу Скифію грецкі історики на географічних картах містили доволі широкою половою понад Чорним морем, а за Малою Скифією йшла Велика Скифія, яка простягалась на північ уже без краю. І от що виходило через географічну місцевість і взагалі через натуру земель сих. В Малу Скифію, після того як стали Скифи культурними людьми і охоче пускали до себе сусід, звідусіль збиралась людність усякого племенного коріння, а більш усього сьмливих та замірлих древних Греків, бо богата приро-

дою ся частина колишньої Скифії була й приступна до того. В Велику Скифію, геть туди далі на північ, трудно було діставатись чужинцям. Через те вона й суцільнійша була по своїй людности.

Так само з Великою і Малою Сербією. Велика Сербія — то Сербія в глибині гір Балканських, а Мала Сербія — приморска земля, на яку з давного давна напірали усякі племена латинського коріння. Тут і воювались, і відбивались, і мирились, і дружились, як се звичайно буває в протязі довгого часу, — і вишла вже не просто Сербія, а Сербія Мала, відмінна від останної Сербії (Великої вже), — Сербія «умалена» (як казали старі Славяни) в своїх стародавних ознаках. Так само й західна частина Азії, близша до Середземного моря, стала Малою вже з часів найдавнійших, бо на сю землю з трох сторін оточену морями, богату й розкішну з давного давна позирали близкі й далекі сусіди; без особливих завад добирали ся вони сюди для торгу, а часто й війною, один за другим, натовпом в протязі тисячів літ. Мішанина племен, язиків, звичаїв, часте за

до державних справ стрінуло ся з рішучим відпором російських послів, а само внесене утонуло в комісії, яка перейшла над ним до дневного порядку.

Але є ще друга характеристична ціха російської думи, яка в великім степени непокоїть польських політиків. Се домагає наділення землею хліборобского населеня через парцеляцію лятифундів. Зараз по амнеції прийде ся справа на дневний порядок, бо нею одушевлена ціла російська лівиця, а особливо всі мужицькі послі, для яких ся справа становить головну основу їх політичного віроісповіданя. Землі, землі! — розлягає ся оклик в російській думі, і обіймає так само російского і українского, як і польского мужика, так що польська шляхта і політики стають прямо безрадіні супротив него і мусять робити солодку міну до гіркої страви. Сей дух зробить кінець решткам їх впливу на просторах колишних польських заборів, як і в корінній Польщі.

З аграрним рухом є тісно звязана справа української політики. Українська репрезентация в думі поступає статочно і обережно. Опираючи свої жаданя на широких основах вселюдської справедливости, не потребує побоювати ся жадних несподіванок і заводів.

Віра в побіду сьвятої справи гуртує чим раз більший круг послів довкола українского прапора і на 70 і кілька послів з України вже коло 50 їх є зеднених в українськїм клубі.

Тарасове сьвято у Львові.

В спізнєній порі обходив сего року Львів дорічне сьвято роковин смерти народного генія. Стало ся се правдоподібно задля випавшої на кінець зими гостини нашого театру, однак тим кориснійше вплинуло на артистичний престиж вечера.

Видко було, що кожда точка добірвоюванє чужинцями зробили сю частину Азії «Малою». Стало ся так через те саме, через що земля ся в свій час цвила пишним цвїтом культури своєї пори. Через те, що багато людей з усяких сторін приносили сюди свою працю і розум. Малою земля ся і назвалась, втеравши багато з своїх попередних азиатских ознак.

Так само через «умалєня» стародавних ознак людности своєї і південна Русь називалась «Малою».

Колиж і хто назвав її так? Історики наші погодили ся на тім, що назва Мала Русь найперше появилась в документах XIII. віку, себто скоро після того, як мало не всі рускі землі були завойовані Татарами. Тоді, коли стала відомою Мала Русь, мусіла визначитись і Русь Велика, як супротивлежна по своїм ознакам Малій Русі.

Що до Руси Білої, Червоної, і Чорної, то перед сим уже визначено, що назви сих земель склали ся через Татар. Виходить так, що велика боротьба руских земель з страшною силою орд татарских виявила з одного боку єдність сих

ної програми підготовлена старанно і з великим трудом. Надто виконані новости оркестральні надавали сему концертові великого артистичного інтересу.

Поширенє підстав нашої музики, змаганя наших композиторів, опанувати в своїх композициях зложені средства новітньої оркестри і гармонізації, виступили вчєра передовсім у творах Ст. Людкевича. Сей композитор переняв ся зовсім новітніми течіями в музиці і стоїть під рішучим впливом таких майстрів, як Риш. Штраус, Зіг. Вагнер і и. Основний осуд про такі скомпліковані твори міг би подати хіба фаховий музик і то по основнім перестудіюваню партитури. Ми обмежимо ся хіба на імпресіоністичні замітки першого вражіня звичайного слухача.

Воєнний жидівський марш «Під мурами Єрихону» зачинає ся жившим, майже скочним мотивом жидівської арії, пригадуючої нам з невідклонним напором наші коломийкові мотиви. Опісля тони розливають ся, тихнуть і переходять до спокійної, погідної, другої часті, наче молитви, яка відтак стає інтензивнійшою і енергічнійшою, аж на кінці переходить знов в живий, майже веселий, мотив початковий. Коли автор хотів змалювати тут настрої, підхопити духа, який панував серед жидівских легіонів, то хіба хотів збудити в слухача певність, що жиди не були зовсім воєнничим народом і аж треба було чуда, щоб мури Єрихону впали від самих труб, бо жиди певно не були їм дали ради. Мимо цілої краси гармонізації, що розсипує щедро цілу повільність, нема там ні боввих сурм, ні грізних воєнних окликів, ні шуму-гуку борби, ні крику побіджених, ні голосу триумфу — а задушевний погідний тон, який яко цілість складає ся на вельми вдатний і закінчений твір. Тільки до того твору не придатна назва «Під мурами Єрихону».

Другий великий твір п. Людкевича перша частина «Кавказа» драматичної

земель, бо за всіма ними осталась назва руских, — осталась не випадково, а через те, що вийшли вони з одного спільного пня; з другогож боку визначилось, що сі землі і відмінні одна від одной. Висловлено таке розуміне людности в окремих назвах для руских земель.

Хтож дав окремі назви руским землям? Гадаємо, що не люди тих земель самих себе називали, а разом з тим і свої землі, а назвав їх так хтось инший, бо звичайно назви витворюють не самі для себе люди, а їх сусіди, які мають зносини з ними і їх добре знають. Приклади сего в відомих всякому призвищах. Коли призвище влучне, то воно так і остає ся за тим кому воно дано, остає ся і за поколінням єго.

Все перед с.м. висловлене доводить до думки, що назви «Малороссія», «малороссы» не зневажливі назви. Вони заховують в собі довгий і давний історичний процес, — вони окамяніла згадка про давнини, які, хоч і вийшли з памяти людей, та не втерали свого історичного значіння і до сегодня. Не зневага, а колишня славна пора, а потім знесилє в великій боротьбі захована в сій назві.

канти на мужескі і мішані хори в сурпроводі оркестри, під назвою «Прометей», оправдує єще більше те, що ми сказали в горі, що автор стежить за наймодернійшими напрямками в музиці. Настрій є тут головною річю і задля того настрою композитор полишає на боці всякі яркіші средства, які єму дає в руки скомплікований інструментальний і вокальний ансамбль. Де хто инший положив би найбільшу вагу на підчеркненє страшної картини, як орел вириває живе тіло з грудий Прометєя, там наш композитор малює коротким, монотонним наче стан страдаючого, мотивом в оркестрі сю вічну муку між житєм а смертию. Правда, що стає оно трохи монотонним, однак полишає по собі глибоке вражінє. Оба сі твори публіка нагородила невмовкаючими оплесками.

Третою новиною сего вечера був уривок з «Купала» опери Нат. Вахнянина. Попри хори з сєї опери, звісні вже з концертних естрад, довелось нам чути вже другу арию з сего на жалє не виставленого єще твору нашого заслуженого композитора. Як ария Оксани, так і «Працанє Степана», відзначає ся всіма добрими прикметами Вахнянинової музи: мелодійність з незатертим знаменем національности, і міра в уживаню драматичних ефектів, що разом складає ся на уймаюче заокругленє і, так сказатиб, музичну елегантю. Чимало причинив ся до сего вражіння і акомпанямент оркестри прозорий і дискретний, а звєнчачи чарами Купайлової ночі. На тім тлі виконанє п. Волошина вповні відповіло своему завданю і визвало живе признанє так для твору, як і для виконавця.

На дальші продукції зложили ся Даргомиржского хори і хоровади з опери «Русалка» відспівані дуже складно, хотяй троха в за повільнім темпі під батуюто п. Ганінчака, Шуберта «Боева пісня» яко подійний хор мужеский а capella під батуюто п. Смолинського і деклямація «Чигирин» молоденької

Новіше житє, яке почало ся з часів татарских, витворило нову виразну назву для південних руских земель: Україна.

Появилась ся назва ще до часів татарских. Початкова наша Літопись згадує про Україну вкінці XII. і з початку XIII. віку, прикладаючи сі назви до порубежних країв, коло чужих кочових народів і з правого і з лівого боку Дніпра. Сталою зробилась ся назва, о скільки відомо, в XVI. віці. Зпочатку назва «Україна» надавалась лиш Київському воєводство на правім боці Дніпра. Потім, відповідно поступови нової колонізації після татарского лихолітя, назва ся поширилась на сторожитні землі з лівого боку Дніпра на округ старого Переяслава і далі на схід сонця, на всі землі по Сулі (стара «Посульська область»). Зкінця 16. і в протязі 17-го віку складала ся Україна лівобічна. Далі осіла ся Слободська Україна (17. і 18. віки), а в найпізнійші часи — Степова Україна.

Назва Україна має переважно географічний зміст, себто означає край, пограничє своєї землі. Таку Україну згадує багато наших народних пісень; таку

панночки У. Л. Оба хори, так мішаний „Бояна“, як і мужеский „Бандуриста“ держали ся знаменито, імпонуючи прямо сьвіжостію голосів, як і численностію співацької дружини. Оба хори доставили на естраду поперх 80 осіб, що як на сам Львів значить дуже багато. Так у тій численній участі, як і в певности інтонації слідно було пильну та ретельну працю членів обох товариств і їх диригентів. Окрема згадка належить ся ще тенорам, які прямо грали ся найвисшими позиціями у форсовній пісні Шумана.

Інтродукцією сего гарного вечера була промова проф. Ол. Колесси, опрацьована вельми талановито на широкій, всесвітній основі і виголошена з ораторским хистом. Бесідник порівняв Тараса Шевченка з народними поетами Англії, Ірляндії, Італії і польским Гейнєм Адамом Міцкевичем та вказав на ті високі прикмети евангельского чоловіколюбства, горячої любови до вітчизни, того віщого духа месияньского запалу в борбі за поневоленими і жертволюбности, сягаючої аж до самопосьвяти за сі високі ідеї — які ставлять Шевченка на рівні з найвисшими духами сьвітових велитів. Відтак зобразив бесідник часи відродження української літератури перед Шевченком, почавши від Котляревского, як мало они мали в собі національної самосьвідомости та демократичного почуття самооборони українского народу і підніс сей переворот, який наступив в поглядах сучасних через виступлене Шевченка на літературній почві. Одно велике діло, за яке боров ся Шевченко і положив свою голову, здійснило ся при єго смерті — се знесене кріпацтва на Україні, а отсе на 45 літ по єго спочинку, збуває ся на наших очах другий єго заповіт: воскресене України.

Бесідник малює живими красками вочні події послідних часів на Далекім Сході і злучену з ними титанську борбу в Росії за волю, якої вислідом стала Україну знає й сучасна людність. У Полтавщині, наприклад, кажуть: »подав ся на Україну« (в Таврию або геть туди далі до Кавказу); або ще кажуть і так: »пішов шукати щастя на Українах«.

Такий переважно географічний зміст в назві »Україна« не перечить історично-побутовому значіню сего виразу, бо Україна — то не просто край, пограниче земель руских на південь, а великий своїм обсягом край, цілий ряд країв на півдні великої-європейської низини, де довгі віки кипіла боротьба з численними кочовими азиатскими народами. В сій борні за вільне, невідлегле жите сї краї й получили свої особисті ознаки що до людности, що до її побуту і звичаїв. Історична доля країв сих і надала географічному виразу Україна те розумінє, яке має він і в народних устах і в літературі, — розумінє окремого суцільного краю.

Тільки всеж вираз »Україна« не повний. Повну, скінчену назву для нашого краю витворила відроджена Галицька література. Се вираз: »Русь-Україна«.

„Рідний край“.

державна дума, де і український нарід вислав в поважнім числі сьвідомих і завзятих борців — своїх послів. Промову закінчив бесідник деклямацією поезії, гарної, хоч може за довгої, якої цілюю було в поетичній формі ствердити факт, що походу духа і свободи не здержать жадні перепони. Не здержать они і розвою України яко ідеї поступу і організації 30-мільонового українського народа!

По закінченю вечера заінтоновано гимн «Ще не вмерла Україна», відспіваний стоячи цілою салею, з яким на устах публіка розійшла ся домів.

Н О В И Н К И.

— **Календар.** В неділю: руско-кат.: Ч. Хр.; римо-кат.: Бернгарда. — В понеділок: руско-кат.: Йоана богосл.; римо-кат.: Олені. — Вівторник: руско-кат.: Пер. мощ. св. Ник. римо-кат.: Юлії дівч.

— **Гімнастично-вокальний вечер львівского „Сокола“** відбуде ся дня 5. червня (вівторок по Зелених сьвятах) в Фільгармонії. На сегорічний вечер приготівано богату в новості програму як з области руханки так і вокальної. Між иншими виступлять Соколи з Зелена, городецького повіта, і малі Соколики з Підборець коло Львова. Білети на всі місця можна набувати від найблизшого понеділка в «Соколі» ул. Коперника 9.

— **В справі будови санаторий для СС. Василянко** і для духовенства пишуть нам: »Нива« порушила дуже важне питанє що до санаторий для немічних стареньких наших сьвящеників; і не сумніваємо ся, що в короткім часі будуть могли слабосильні сьвященики покріпляти своє здоровля в скільских горах. Тяжко припустити, щоби наше духовенство не зуміло спільними силами постарати ся о так важну інституцію!... Але поки що, если наші СС. Василянки задумують при своїй санаторий заложити другу санаторию для стареньких своїх отців духовних — то вони самі потребують перше заложити такий дім для своїх немічних сестер, аби перше самі там замешкавши, могли другим домом по ширости завяти ся. Инакше неможливо. Сестра Софія Ч. св. В. В. ще давніше, кілька літ перед тим, як зачала квестувати на ту санаторию, писала в тій справі до своєї висшої власти, але єї недуга фізична, як також і инші перешкоди не позволяли їй енергичніше взяти ся до того діла, тим більше і тому, що довершенє єго не одним здавало ся неможливе. Однак за дозволом і порадою Є. Ексц. Митрополита, котрий на початок жертвував на ту ціль значну квоту, почала С. Софія збирати жертви на санаторию для СС. Василянко. Узбирані вже гроші на сю ціль тимчасово процентують ся в »Дністрі«, а дальші добровільні датки в грошах і фанти пливуть досить щедро. Тяжко однак, щоби одна монахиня-старушка могла узбирати на стілько гроша, щоби заложити аж дві санаторий. Про те вєй добре мислячі, а передовсім Всєч. Духовенство монаше і мірське, повинно би всіми силами та спільними змаганями старати ся, по красенім примірі свого ВПрєосв. Митрополита, о обильніше присиланє ласкавих датків на довершенє того важного діла.

Ся справа є так важна як і закладанє захоронок, шкілок, гімназий і т. д. в домах наших Сестер, а навіть важніше є діло заложеня окремого дому для немічних Сестер з сєй причини, що кождий волишь дати там спою доньку на вихованє, де здорові Сестри зносять ся з дітьми, де здорові сили учать, працюють при шкільках. Про те необхідно треба слабих-немічних висилати в гори, на сьвіжий воздух, а здорові сили з новіціятив СС. Василянко і Служебниць щоби заступна-

ли місця висланих до санаторий. Наші Сестри Василянки в своїх тісних помешканях, немогучи мати окремих своїх келій, містять ся по кілька разом пераз здорові зі слабими, а на се не можна дивити ся рівнодушним оком.

Если Всч. Духовенство зладило би собі свою санаторию, ошодаль в окремім домі при санаторий Сестер Василянко, то обслуговували би їх льокай-дячок — та сторож а СС. Василянки достарчувалиб своїм оо. духовним харчу, праня, шитя і що би їм більше потреба було.

Так спільними силами можна би удержати обі санаторий. Початок вже зроблено, а коли широкі круги нашого духовенства займуть ся ревнійше справою, то небавом з Божою помічю могли би стати в скільских горах дві величаві санаторий.

— **Народні віча** в справі виборчої реформи відбудуть ся: в Самборі дня 23. с. м. о год. 12. під голим небом; дня 20. с. м. в Старім Самборі; 27. с. м. в Посаді хирівській.

— **Перша українська граматика в Росії.** Петербурска цензура дозволила друкувати першу частину української граматики (фонетика і морфольогія), уложену д. Є. Тимченком. Друк граматики пічає ся небавом. Граматика зладжена, розумієсь, в українській мові. (Гр. Д.)

— **3 Тернополя** пишуть нам: Організує ся прогулька в гори для учеників рускої гімназий в Тернополі. На меті огляненє краси природи на шляху Яремче-Ворохта і вихід на Ребровач. Родичі не повинні залишити сєй нагоди, а подбати, аби їх діти взяли в сій прогульці участь. Прогулька відбуде ся в Зелени сьвята.

— **Відчити** проф. І. Радецького з Одеси на педагогічну тему відбудуть ся в понеділок 21. с. м. і вівторок 22. с. м. в салі «Народ. Дому» у Львові. П. Радецький буде викладати в російській і українській мові про стан научно-виховавчої справи в північній і західній Європі (з демонстраціями). Почачок обох відчитів о 7. год. вечер. Вступ: І рядні крісла 2 К, дальші по 1 К, партер 50 с, а галерия 30 с.

— **Вістки з українських земель.** Національне осьвідомленє по українских містах в Росії ступає велитєнскими кроками. Люди інтелігентні, котрі доси признавали ся до москалів, тепер явно виступають яко Українці. Між міщанами проявив ся також живий національний рух. З Черкас в київській губернії доносить «Гр. Д.»: «Український рух бере у нашому місті все більше і більше сьвічутья не тільки серед інтелігенції, але і серед міщанства. Дякуючи деяким чесним людям, «автономія» не лякає уже тепер людей так, як колись. Ті, що вчєра були проти українства, сегодня єму вже сьвічуть. Богацько «патриотів» поробило ся щирими Українцями. Особливо ширить ся українська ідея серед нашої молодіжи. Над рідною мовою не кепкують, і її вже чутно і на улиці, і в міскім саді, і навіть по клюбах. Є думка засновати у нас українське товариство просьвіти, на примір подільского.

Треба зазначити, що з 5 виборних з Черкас в державну думу 2 були сьвідомі Українці і 3 євреї.

В місті Таганрові над Азовским морем, де, як ми недавно подали, укр. театрови Саксаганьского дуже добре веде ся, хоч Українців в тім місті є мало, працювали оноді посла Араканцева (з «кадетів») при єго виїзді до Петербурга. Між бесідниками на працю було третій з черги Українець д. К., котрий промовив до посла по українськи. Єго бесіда найкрасша між всіма визвала грімке вдоволенє між слухачами, яке проявило ся в засипаню єго цьвітами.

В Києві помер в 58. році жатя богатий купець П. Т. Рябошапка, звісний український патриот, що записав одну десятину на українську школу і 1000 рублів на паматник Шевченка в Києві. Небіжчик мав великий нахил до письменства і писав вірші. Заходив ся також околдо заснованя в Києві українского клубу і хотів відступити на сю ціль власний будинок. В останних часах закоштував також

